

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 17.

Den 26 April 1925.

53:e årg.

Vår.

Greta kom från backen.
Hatten satt på nacken,
Glädjen lyste utur hennes friska drag,
"Ack, vad det är roligt,
Nu är varmt och soligt,
Våren nalkas mera för varenda dag!

Nej, se Knut, den token,
Sitter där vid boken,
Glömmer både sol och vår och fåglalåt!"
"Vad står på?" sa' gossen,
"Har du gått i mossen,
Kjolen fått fläck och rispa, strumpan
är ju våt?"

"Ack, vid kärr och bäckar
Lysa gröna fläckar",
Jublar flickan, "sippor har jag handen
full.

Här ä' blomsterkvasten,
Och att höra trasten
Sprang jag bort till skogen — fast jag
slog omkull!"

"Är det inte annat?"
Sade Knut som stannat
Mitt i bokens bästa äventyr,
"Jag har fågelsånger
Hört så många gånger,
Och blir ej av några blommor huvudyr."

"Jaså!" svarar Greta,
"Men jag vill just veta
Av min käre bror, som välvist allt
förstår,
Hur det skulle vara
Om för en gång bara,
Blott en enda gång, det inte bleve
vår!"

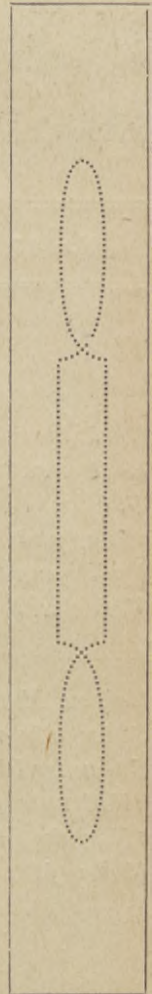
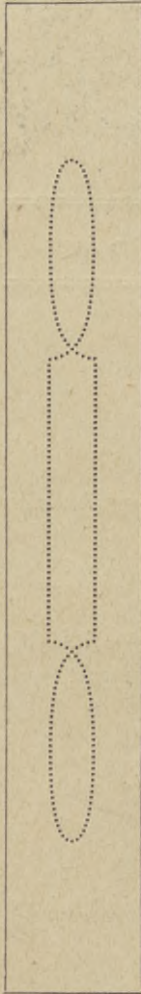
På gungande hav.

Segelfartygen börja att bliva allt sällsyntare, de ersättas nämligen av ångbåtar och motorfartyg. En sådan bild som vi finna på andra sidan i detta nummer ses nu mera ytterst sällan, vilket ur vissa synpunkter är skada, ty det är onekligen en mycket vacker syn.

Ånkans bibel.

Forts. fr. nr 16.

Möjligtvis kunde det synas känslolöst av fångvaktaren, att han bar tillbaka till Jakobs moder den bibel, han köpt av honom; men han gjorde det i välmening. »Se där», sade han, »får ni tillbaka er skatt; er son

På gungande hav.

Men det vackra och poetiska får ofta vika för det nyttiga och vinstgivande. Utvecklingens gång är merendels sådan.

Ja, så en sak till — vårt liv är såsom en färd på de vida vatten; men där finna vi väg, om vi anförtro oss åt Herren och låta honom styra vår levnads farkost.

var icke värdig densamma; han sålde den för ett glas brännvin.»

Den arma kvinnan blev överväldigad av sorg; hon hade trott, att hennes tårekälla var utsinad; men nu flödade den på nytt. Hennes sista hopp om Jakob var försvunnet; hennes sorgbarn var moget för Guds dom. Fångvaktaren var mycket rörd. »Må Gud

trösta er, stackars gumma», sade han; »ty det står ej i min makt, men jag skall snart komma tillbaka till er.»

Den vänlige mannen, som bodde i närheten, hämtade sin hustru och skickade efter läkare; ty slaget syntes för svårt så väl för den gamlas kropps- som själskrafter. Hon kom, skötte henne vänligt och skickade till

han seglade, hade förlst. Hon grät och bad, att om hans kropp gått till botten, Guds nåd måtte ha funnit och frälst hans själ.

Medan Jakobs och den ädle officers vänner sörjde dem såsom döda, anlände den ostindiefarare, som tagit dem ombord till London.

Den som kommer till mig skall jag sannerligen icke kasta ut.

henne ett fromt ungt fruntimmer, som hade sitt nöje i att trösta de bedrövade och som sörjde för alla hennes behov. Änkan hade aldrig förr varit så omhuldad; men det inre såret blödde ännu, och hon sörjde sin förlorade son. Åtta månader hade förflutit, sedan hon tog avsked av honom och ett rykte spred sig, att det skepp, på vilket

Under det de seglade uppför Themsen, sade officern till Jakob: »Min unge vän, om du får nåd för ditt brott, vilken sysselsättning ämnar du välja?»

»Jag ämnar förtjäna mitt bröd som daglönare. Jag har nu lärt mig att arbeta, och det blir lättare för mig här i England än under Afrikas heta sol. Jag vill arbeta i

mitt anletes svett och dela mitt bröd med min stackars mor, om hon ännu är vid liv.»

»Bra», sade officern; »då kan jag göra något för dig.»

De framkommo till London och Jakob åtföljde sin vän till dennes hem, vars prakt och talrika tjänare gjorde den unge mannen ej litet förlägen.

Officern sade till sin familj: »I denne unge man sen I mitt livs räddare; genom Guds nåd är han ock en helt ny människa. Med fara för sitt eget liv bar han mig på sina axlar över sandbankarne i havet; annars skulle jag ha omkommit; ty jag var så svag, att jag ej längre kunde kämpa mot vågorna. Sedan har han varit min sjukskötare i det främmande landet: han har för mig burit dagens tunga och hetta och näst Gud har jag honom att tacka för att I nu sen mig här.»

Alla tackade Jakob med tårar i ögonen och det föreföll honom i detta ögonblick, som om han fått smakat något av himmelens fröjder.

»Du måste i dag stanna hos oss», sade officern; »du behöver vila och i morgon skola vi tillsammans uppsöka din mor.»

Officern försåg sin olyckskamrat med nödiga kläder och gav honom en väl fylld börs, sägande: »Mottag detta för de ovärderliga tjänster, du gjort mig, och dela det med din mor.»

Under tiden åtog sig officerns advokat Jakobs sak och utverkade, att han fick vara på fri fot, tills domstolen hunne att avgöra hans öde. Man upptäckte ock, att hans mor ännu levde, ehuru hon var okunnig om hans återkomst,

Morgonen därpå fick Jakob göra officern sällskap i dennes vagn och de åkte tillsammans till den stadsdel, där änkan bodde i ett ensligt rum. Officern gick först in. »Min goda gumma», sade han, »jag vet, att ni har er glädje och tröst i Guds ord. Ni känner den förlorade sonens historia; vad skulle ni säga, om i detta ögonblick en sådan son skulle inträda här och säga: »Moder, förlåt mig, jag har syndat mot himmelen och inför dig; förlåt mig all den sorg, jag förorsakat dig; skulle ni fritt förlåta honom?»

»O, min Jakob, min Jakob!» utropade hon, i det hon brast i gråt; »lever han ännu?»

»Han lever och det icke blott lekamligen», svarade officern, »utan även andlligen — en syndare frälst av nåd!

I detsamma öppnades dörren och Jakob kastade sig i sin mors armar. Den stackars kvinnans tårar voro snart avtorkade; hon hade funnit sin förlorade son och i honom en medvandrare på vägen till himmelen.

Den ädle officern lät sig ej nöja härmed; han utverkade nåd för Jakob och gav honom en liten gård i Westmoreland, dit hans mor flyttade med honom. Jakob var nu hennes ålderdoms stöd och tröst, ömmade särskilt för änkor och faderlösa barn samt var ett föredöme för alla sina grannar.

Officern glömde ej heller sitt löfte till den döende Bill. Han uppsökte även hans mor och blinda syster samt sörjde för dem både andligen och lekamligen. »Mottag detta», sade han, »såsom en liten ersättning för er sons tjänster mot oss; han styrde vår usla farkost, så länge han hade någon kraft kvar, och dog sedan i frid med en hälsning till er på sina läppar.»

Skulle ha givit sin kudde.

Barnslig sympati är vacker. En liten gosse på fyra eller fem år läste en dag ur Nya testamentet för sin mor, och då han kom till dessa ord: »Rävarna ha kulor och himmelens fåglar hava nästen, men Människosonen haver intet, där han kan luta sitt huvud till», fylldes hans ögon med tårar, och med ett barns ohejdade känsloutbrott sade han till sin mor: »Mamma, jag är säker på, att om jag varit där, skulle jag givit min kudde». Ett barnsligt yttrande, dock fullt av kärlek och ömhet. Jesus skulle ha det bästa vi äga.

Söndagsskolan.

Texten för söndagen den 3 maj.

Jesus och den blindfödde.

Joh. 9: 1—12.

Tänkespråk: Ty hos dig är livets källa, i ditt ljus se vi ljus. Ps. 36: 10.

Hemläsning enligt Svenska Bibelläsningssällskapets textlista:

Måndag:	4 Mos. 10: 29—36.
Tisdag:	Luk. 18: 35—43.
Onsdag:	Mark. 10: 46—52.
Torsdag:	Jes. 29: 17—24.
Fredag:	Upp. 3: 14—22.
Lördag:	Matt. 9: 27—31.
Söndag:	Joh. 9: 1—12.